Ч. 210 Четвер 18 (30) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Головним предметом засіданя Ради державної дня 25 с. м. (в суботу) був вибір делеґаций. На початку засіданя п. Дашиньский запитує президента Палати, чи справді після єго гадки не повинні посли в Палаті промавляти по польски або по чески. П. др. Данеляк в тій самій справі запитує президента, чи готов відкликати свої слова, сказані оногди до п. Дашиньского „Говоріть по німецки; мусите мати звагу на нас Німців“ — і чи постарає ся о те, щоби вже в найблизшім часі записувано також не німецкі промови в стеноґрафічнім протоколі. — На те президент др. Катрайн упевняє, що єму і на гадку не приходило укорочувати право кождого посла, промавляти в своїй рідній мові.

П. Песлер домагав ся, щоби замість вибору делеґаций взяти на порядок дневний внесеня в справі елементарних нещасть. Президент не піддає того внесеня під голосоване, бо Палата на попереднім засіданю вже ухвалила порядок дневний.

Приступлено до вибору делеґаций. Вибрано з Галичини: Барвіньского, Волод. Гнівоша, Дідушицкого, Поповского, Рутовского, Яворского, Єнджейовича; на першого заступника Висоцкого, на другого Соколовского. З Буковини: Лупула, а на заступника Винницкого. З Чех: Відерсперґа, Герольда, Енґля, Кар. Зедвіца, Кафтана, Крамаржа, Паріша, Пацака, Шварца, Янду; на заступників: Металя і Удржаля. З Морави: Ґроса, Зачека, Странского, ґр. Фетера; на заступників: Сайдля і Виходіля. З Шлеска: Кайзера, а на заступника Газого. З Країни: Шустершича, а на заступника Поґачніка. З Каринтиї: Доберніґа, а на заступника Черніґа. Зі Стириї: гр. Атемса і Гофмана-Веленгофа, на заступника Гохенбурґера. З Істриї: Ґамбінього, на заст. Бартольного. З Гориції: Верценясого, на заст. Ленасого. З Дальматиї Булата, на заст. Періча. З Долїшної Австриї: Аксмана, Кінмана, Шайхера, на заст. Якса. З Горішної Австриї: Гайдена, Роґля, на заст. Мура. З Сольногороду: Фукса, на заст. Кайля. З Тиролю: Діпавлього, Геттого, на заст. Майра. З Форарльберґу Фінка, на заст. Турнгера. З Трієсту Басерого, заст. Гортіса.

Опісля відчитано внесеня, між иншими отсї: П. Гофман і товар. вносять заостренє постанов що-до обовязку міністрів відповідати на інтерпеляциї. Ті самі посли жадають зміни §. 1 закону з 3 жовтня 1861 р. в тім напрямі, щоби жадного члена ради державної або сойму без дозволу палати не вільно було арештувати або засуджувати, поки триває єго мандант посольский.

П. Поммер і товар. подають внесенє: 1) Наради в австрийскій Палаті послів ведуть ся по німецки. 2) Посли, о котрих відомо, що не уміють по німецки, можуть промавляти за згодою палати рідною мовою, але мусять президиї подати німецкий переклад своєї промови, а в стеноґрафічнім протоколі має бути уміщений тілько той переклад.

П. Шнайдер і товар. запитують Президента міністрів і Президента Палати в справ діяльности директора канцеляриї палати дра Гальбана.

Слідуюче засіданє назначено на четвер дня 30 с. м. на год. 11 перед полуднем. На порядку дневнім буде: 1) Перше читанє закону о державних запомогах для країв навіщених елементарними шкодами; 2) перше читанє внесень о поставленє Міністрів в стан обжалованя. Внесеня ті походять від: п. Гогенбурґера за обіжник Міністерства з дня 2 червня с. р. до Намістників; п. дра Шікера за події в Хебі і дра Функого за язикові розрядженя.

Перегляд політичний.

Передвчера предложив российский посол в Атенах грецкому правительству протокол в справі грецко-турецкого договору. До протоколу долучено збірну ноту, домагаючу ся, щоби правительство до 14 днів післало до Константинополя своїх відпоручників для затверджeня і підписаня услівий договору разом з відпоручниками турецкими. Дальше домагає ся нота, щоби грецке правительство вислало в тім самім часі повномочників до Тесалиї, котрі разом з відпоручниками Туреччини виготовили би реґулямін що-до безпечного і спокійного повороту збігців, вкінци жадає іменованя повномочників для порозуміня що-до II. артикулу.

Після анґлійских донесень не посунуть ся мабуть Анґлійцї дальше на полудне Єгип-

8)

Войткове женихане.

(Оповідане з польского — Севера).

(Конець).

Завистна вість випередила Лейбу. Завела дівчину Заяців до коршми на Полудник.

Від неї довідав ся Мордко о Майдані.... Не довго думав, одів сьвяточний халат, шабасову шапку — вість сїла єму на рамена і разом почали поволи спускати ся полудневою стороною гір.

На Клїсївцї стояв деревляний домок, критий ґонтом, з широкою виставою, оброслою диким вином. Мордко поминув ґанок і пішов до кухнї. На щасте застав в кухни лїсничеву з Маринею. Поклонив ся дивлячись таємничо.

— Як ся маєте Мордку, маєте які новини? — спитала єго Мариня.

— Маю — відповів — і великі, для панни.

— Для мене? Говоріть же скоро.

— Тут? Таких річий тут не говорить ся.

— То ідіть на ґанок Мордку — попросила єго лїсничева — ми там зараз прийдемо.

Опершись о стовп стояв Мордко на ґанку, лїсничева сїла на лавці, Мариня ходила.

Мордко відкашельнув, погладив бороду, зробив солодку міну і почав:

— Той пан Войтїх....

Мариня трохи почервонївши, перебила єму:

— А я мамі не казала?

— А щож нам до огородника в Стшегочицях? — відозвала ся лїсничева.

— Він вже не буде в Стшегочицях. То пан, великий пан! Дістав місце в Майдані.

— В Майдані?

Сестра Доливи служила в Майданьскім дворі. Їздила з панию повозом і як віддавала ся, дістала виправу.

— Бігми! А знають пані, що то огородник в Майдані?

— Знаю, знаю лїпше як ви всї. Зачекайте Мордку.

Пішла до комнати винести горівки. Мариня побігла за нею.

— А не казала я мамі — відозвала ся Мариня.

— Ну, тепер, коли дістав посаду в Майдані.

— Він певне Мордка прислав.

— Певне — присьвідчила мати. — Знаєш, то цїлком хороший хлопець.

— І мусить бути добрий. Так на мене дивив ся милосердно, що менї аж жаль єго стало.

— Лишиж ся тут, а я випитаю Мордка.

Она вийшла в чаркою горівки і лишила отверті двері, аби Мариня могла чути розмову.

— Признайте ся Мордку, що вас сюди прислав огородник зі Стшегочиць.

— Так якби прислав — відповів Мордко. — Я знаю, що він чує, він знає, що я. Я моргну одним оком, він другим.

— Не плетїть дурниць лиш кажіть правду.

— Най буде що він. То що? Що я маю єму сказати?

— Він вас прислав, чи нї?

— Він — відповів Мордко рішучо. — А що я маю єму сказати?

— Що маєте єму сказати? — відповіла лїсничева оглядаючись. — Мариню деж ти?

— Прошу мами, най мама прийдуть до мене — відозвала ся підслухуюча Мариня з другої комнати.

Двері від ґанку замкнули ся. Мати з дочкою почали радити, Мордко лишив ся сам з своїми гадками.

— Моя дитино — говорила мати — єго не можна тепер запрошувати. Люди зараз сказали би, що єго тягнемо.

— То що зробити? — відозвала ся Мариня. Най буде що хоче, але то красний хлопець, залюблений у мнї і з очий видко що добрий.

— Що зробити? Лише спокійно, дитинко, спокійно. Так нагле нїчого не робить ся на сьвітї.

Обі задумали ся.

— Знаєш що — сказала відтак мати — ві второк іменини учителевої. Не буде нїкого лише ми — лїсничий з Появя і посесор з Бончалки.

— Най прийде, мамунцю, дуже добра гадка, най прийде! — Зачешу ся так само як на Зелені сьвята, вплету до коси ті самі стяжки і уберу ту саму синю сукенку.

— Добре, повинен дорозуміти ся всього.

— Чого, мамо?

— Що ти єму прихильна.

— Правда, мамунцю, я єму прихильна.

— Щож сказати жидови?

— Нїчого, жида не треба мішати до на-

ту доси, доки їх войска не будуть скріплені. Взагалї нема певних вістий о теперішних рухах анґлїйских войск в Єгиптї і о плянах Анґлїї на будуще. Однако з огляду на поступованє иньших европейских держав в справі Судану може настати прискорене походу Анґлїйцїв. Суданьский маґдї заложив під своєю столицею Омдурманом великий укріплений табор, в котрім зібрав около 35 тисячів войска.

В Індиї ворохобня против Анґлїйцїв не скінчила ся ще. Ворохобники борють ся завзято і войска анґлїйскі лиш з трудом випирають їх з заниманих позиций.

Мароканьский султан повідомив представителїв заграничних держав, що виступає в похід з великим войском против морских розбишаків в країнї Ріф. Тї розбишаки мешкають на скалистім побережу Марока над Середземним морем, від границї Альжиру до міста Танґера. В тих горах високих понад 2000 метрів мають они свої криївки, з котрих виходять на море, нападають на купецкі кораблї европейскі і залогу убивають, а товар і кораблї рабують. Доси не удало ся щезломити їх і они заєдно суть пострахом подорожних на Середземнім мори між Ішпанією а Африкою. Перед кількома роками хотїла їх вигубити Ішпанія, що має кілька посїлостий на мароканьскім побережи. Висилала там кількадесять тисяч войска, та мимо того нїчого не вдїяла. Тому то й тепер не обіцюють собі великого хісна з виправи султанової. Хиба яка велика европейска держава взялась би за дїло і очистила мароканьске побереже від небезпечних опришків.

Новинки.

Львів дня 29-го вересня 1897.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував авскультанта судового Йос. Райнлїндера, практиканта концептового львівского маґістрату Вікт. Сїнкевича і практиканта концептового львівскої дирекциї поліциї Алекс. Де Льожа ц. к. концепістами поліциї львівскої.

— **Президия ц. к. Намістництва** знесла попередно розписані вибори до ради повітової в Рудках, а розписала нові, именно з сїльских громад на день 10-го падолиста, з міст на 11-го, а з більшої посїлости на 12-го падолиста.

— **Стан здоровля Є. Ем. Кардинала** Сильвестра Сембратовича постійно поліпшує ся. Лїкарі позволили вже Є. Еміненциї вставати з ліжка.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан Баденї вертає нинї в середу з Відня до Львова.

— **Про Преосьв. епископа станиславівского Юлїяна Куїловского** розпущено вість, немов би він був тяжко недужий. Отже вчера наспіла зі Станиславова автентична відомість, що станиславівский владика, остає в найлучшім здоровлю і вчера отворив торжественним богослуженем диєцезальний синод.

— **Процес о забуреня в Східници** закінчив ся оногди засудом обжалованих робітників. Засуджено за публичне насильство шістьох по два місяцї, пятьох по три місяцї, двох по чотири місяцї, пятьох по три місяцї, двох по чотири місяцї, а одного (Кокульского) па пять місяців. За збіговище засуджено трех по пять днїв, одного на вісїм а одного на три днї арешту. Одинайцять обжалованих увільнено.

— **Руский театр** приїде до Львова в половинї падолиста. Однако перед тим загостить він ще до кількох міст, між иншими до Бережан, де дасть 12 представлень.

— **Огонь** вибух дня 27-го с. м. в Потоцї, рогатиньского повіта і знищив кільканайцять селяньских заород. Огонь був імовірно підложений. Минувшого року знищив огонь то само село майже цїлковито.

— **Убили серед забави** в корчмі зелїзничі робітники т. зв. „барабі" Гринька Третяка в Солонци, рогатиньского повіта. Причину до бійки дали селяни з Залужа, сусїдного села, котрі вже від давна відгрожували ся, що побють барабів на відходнім.

— **Надзорча рада ц. к. уприв. галицкого акцийного Банку гіпотечного** на своїм засїданю дня 25-го с. м. рішила установлений законом з дня 25-го жовтня 1896 дво-процентовий податок рентовий від купонів листів гіпотечних Банку, оплачувати з власних фондів в заступстві посїдателїв листів.

— **Порто листове** має бути підвисшене для заграничних посилок. Именно від 1-го сїчня 1898 порто від листів, що йдуть за границю. В Австро-Угорщинї буде з 10 кр. підвисшене на $12\frac{1}{2}$ кр. Рекомендовані листи будуть також підлягати оплатї підвисшеній о $2\frac{1}{2}$ крейцара. В руху внутрішнім порто листове не дізнає нїякої зміни. Лиш карти кореспонденцийні будуть коштувати 5 сотиків ($2\frac{1}{2}$ крейцара).

— **Нещастна пригода.** В Чорних Лозах, в рогатиньскім повітї, в каміннх ломах зелїзничого підприємства, лучив ся минувшого тиждня сумний випадок. Зарібник Вабій, занятий розбиванєм каменя, скочив на бік перед усуваючою ся верствою землї так нещасливо, що ударив головою о камінь і упав трупом на місци.

— **Дирекция зелїзниць в Чернівцях.** В сїй справі пишуть нам так: Від довшого часу ходять слухи, що міністерство зелїзниць серіозно вже взяло ся до вступних праць над основанєм самостійної дирекциї зелїзниць для Буковини. Ми довідали ся у компетентних сферах про стан сеї річи і можемо тепер набезпечно сказати, що с утвореню дирекциї зелїзниць поки-що нема бесїди, однак те утворене наступить тодї, як всї буковиньскі зелїзницї вже будуть вибудовані. На се потреба ще кілька лїт почекати, а перед утворенєм дирекциї мусить ся вибудовати в Чернівцях передовсїм зелїзничий варстат краєвий. — Отворене нової льокальної зелїзницї Неполоківцї - Вижниця, котре мало відбути ся 5-го жовтня, відложено до мая 1898.

— **Згинула від когута.** В селї Альберін в Долїшній Австриї ранив 60-лїтну Марию Зайдль когут в руку. Спочатку Зайдль не звертала жадної уваги на малу рану. Але вскорі напухла рука, а прикликаний лїкар сконстатував затроєне крови. Чотири днї опісля померла Зайдль серед страшних мук.

— **Що може витревалість і сильна воля,** доказує отся подія з житя. Один варшавский лїкар мав до послуги малого хлопця Каролька, котрий хотїв конче бути фельчером. Лїкар допоміг Карольковн і сїльский хлопчина по відбутю відповідної практики і зложеню іспиту одержав фель-

---

ших справ. Тато гнївав би ся. Учитель з ним побачить ся і запросить єго до себе.

— То якже маю єму сказати?

— Скажіть, що ми не знаємо пана Войтїха, отже не можемо мати до него нїяких інтересів.

— А як розгнїває ся?

— Учитель буде у него і всьо єму витолкує.

— Правда, найлїпше позбути ся Мордка. Готов ще розносити які сплетнї.

Лїсничева пішла на ґанок до Мордка і повторила єму слова дочки.

— Нехай і так буде — сказав Мордко, цїлуючи паню Доливову в руку. — Але за то, що я перший сказав, нехай я буду перший перед Лейбою в купнї сягів на Полуднику. Дам тілько що він, лише нехай я буду перший.

Лїсничева обіцяла підперти єго просьбу у мужа.

Ледве Мордко вийшов, задуднїло перед ґанком. Бідою заїхав Лейба. Він оглянув ся і серед филюючого збіжа на межи побачив чорний халат і шапку Мордка. Єго закололо під серцем.

— Чого він тут хотїв? — питав сам себе, привязуючи коня до плота.

— Чого він тут хотїв? — повторив. В тій хвили отворили ся двері від ґанку і вийшла Мариня.

— Як ся маєте Лейбо! Тата нема дома

— Я не до тата — сказав Лейба кланяючись.

— А до когож?

Лейба обізрів ся, причаїв ся як кіт і шепнув солодко:

— Я до панни!

— Лейба до мене — засьміяла ся — слухаю — і завернула до огорода. Лейба пішов за нею.

— Панна чули о майданьскім огородї?

— Чула, в Майданї мешкала сестра тата.

Лейба відсапнув, погадав хвильку і почав знов.

— А може панна не знають, що огородник зі Стшегочиць буде огородником над всїми огородами в Майданї?

— Чула.

— Але може панна того не чули, що має женити ся. І як панна і мама схотять, то я так зроблю, що він оженить ся з панною.

— Дякую вам Лейбо, я не знаю огородника зі Стшегочиць і за незнакомих не віддаю ся.

— Він запізнає ся — крикнув Лейба — Він такий залюблений, що не може собі дати ради.

— Я чула — відповіла сьміючи ся.

— Від кого?

— Від Мордка.

— Від такого лахалатника! Панна з ним говорили? Він нїчого не знає, він лише так десь перевідав. Огородник з ним нї не говорить, нї не хоче єго знати! Він зі мною говорить, з Рифкою говорить о паннї. Він хоче тут прийти і упасти паннї до ніг — він може собі що злого зробити ножем, або упасти до Вислоки!

— Нїчого єму не стане ся.

— Що то нїчого? А як Вислока буде велика?

— Нехай зажде аж буде мала. — Засьміяла ся і утїкла.

Лейба в злости кинув ся за Мордком, але щож, Мордка вже не було. Ледве на противнім горбку серед збіжа і зелени маячила жовта єго шапка і чорний халат.

Лейба не уступив, пішов до кухнї, сїв на лаві, обіцюючи чекати на поворот тата лїсничого.

VI.

В день сьв. Ігнатия прикрасили хлопцї шкільний будинок ялиною і вінцями з дубового листя. Рано складано єму благожеланя, на вечер заповіджений був баль у професорів.

Професор день перед тим привіз з Пільзна кілька фляшок вина і чвертівку доброго пива. Панї професорова напекла яєчників і баб, зарізала індика і чотири качки, дожидаючи зі спокоєм і певностию себе гостий.

Тарелів, полумисків і склянок позичила посесорка з Бердеху, але сама не приймила запросин з великої аристократиї.

Від пятої дожидано гостий.

Перші приїхали Доливи. Панї в чепци з ясними стяжками, він в чорнім сурдутї, Мариня в своїй синїй сукни. Була біла, усьміхнена, щаслива.

За ними заїхала бричка, що везла двох Мрочковских, також в чорних сурдутах. Старший привіз з собою гармонїю. На неї численно дуже богато, бо инакше тяжко було би весело бавити ся. Незадовго приїхав пан Пента, учитель в Волицї, славний оповідач - весельчак, усьміхнений, румяний, вдоволений з себе і зі сьвіта та загально люблений. Єго чорний сурдут закривав полами колїна.

Професор Пента привіз з собою дорастаючу дочку і її товаришку шкільну. Дївчата несьмілі, але хороші.

Перед самим вечером заїхав візок, з него висїв Войтуньо і молодий диюрнїст з Пільзна, також в чорнім сурдутї. Один Войтуньо мав ясно-синїй кабат, рожеву в синї пружки краватку і ясні штани.

Перша побачила єго професорова і закипіла гнївом.

— Або він хоче нас обидити — шепнула — або єсть такий простак, що не уміє поводити ся в порядним товаристві.

На привитанє подала руку диюрнїстови а Войтуневи ледви кивнула головою.

Мариня побачивши єго почервонїла з встиду і спустила очи.

Мати шепнула до неї:

— Встид!

Професор Пента мав на устах одну з своїх веселих приказок, але синїй кабат Войтуня заморозив єму уста. Господар ледве зволив єго привитати, Мрочковскі дивили ся з гори на

черске сьвідоцтво. Але молодець забажав піти дальше і, щезнувши з Варшави, удав ся до Москви, де попри своїх заводових занятях вів дальше мозольні студиї, щоби здати ґімназияльний іспит, а по матурі вступити на університет. Ту ціль осягнув він доперва по 15 літах, а опісля скінчив еще лікарский виділ. Колишний послугач і колишний фельчер узискав тепер диплом лікаря, числячи 49 літ житя. Витревалий чоловік повернув до краю і занимае посаду лікаря в однім фабричнім місті.

— **Буря на морю**. На індийскім океані біля острова Сокотори розбила буря два кораблї, а з ними велике число осіб. В подрібности річ мала ся так: Російский корабель охотничої фльоти „Саратов", підпливши до анґлійского корабля „Аден", довідав ся, що недалеко Сокатори загонув пасажирский корабель, власність Адену, разом з пасажирами і товарами. Капітан корабля „Саратов" удав ся сейчас на місце катастрофи, борючись з величезними бовванами, що кидали кораблем як лупиною оріха. Коли приїхали на місце, бісилась страшенна буря. Вид був переражаючий. Море було скрізь покрите кусниками дощок, бальків, маштів і т. д. Під'їхати до острова було годі, бо підводні скелї грозили розбитем корабля. З „Саратова" побачено нараз якийсь корабель, ідучий їм на стрічу, а з саду в темряві виднїли машти иншого корабля, що лежав боком. Корабель мав два комини і чотири машти. Комин і передний машт поломані. Филї перекидали ся тим кораблем і що хвилї затопляли его. Море було до сеї степени розколисане, що на покладї „Саратова" всїх перевертало, а боввани, що впадали на корабель, не давали нікому удержати ся на ногах. Корабель, наближаючий ся до „Саратова", давав знати сиґналами, що богато пасажирів з затопленого корабля забрав на свій поклад, але самого корабля не міг уратувати. Той розбитий корабель представляв лупину, котру розгукані филї що хвилї заливали водою то виносили знов на верх. З 91 пасажирів уратовало ся лиш 9, а то в сей спосіб, що привязали ся линвами до маштів. Инші пішли на дно. Капітан корабля, скоро лише филї загнали его на скелї, велїв спустити ратункові човна і посадив на них людий, кілько лиш змістило ся, в надії, що нещасливі зможуть ще дістати ся до берега. Але стало ся инакше. Кождий човен розбили филї на тріски, а пасажири найшли смерть в глубинї. Двайцять пасажирів, що лишили ся на корабли, перейшли страшні муки. Два дни перебули они на маштах о голодї, без води. Декотрі стратили силу і потопили ся. Девятьох лишило ся при житю, але чотири з них збожеволїли. Що стало ся з першим кораблем, по котрім остали лиш кусники дощок і маштів, і з пасажирами, що на нїм їхали, сего нїхто не бачив. Річ лише та певна, що всьо спочило на днї моря.

— **Сьвітячі хрущі.** В полудневій Америцї е один рід хрущів, що видають дуже сильне сьвітло, при котрім і в ночи можна читати. Індияни вибираючи ся в дорогу, вечером привязують собі такого хруща до обуви, щоби їм сьвітив в темноті в місто лїхтарнї, а жінки послугують ся тим сьвітлом при вечірних роботах. Подібно як у нас пташки, так і Індияни годують сьвітячі хрущі в клїтках, живлячи їх соком з цукрової тростини, щоби замісць ламп осьвічували мешканя своїм сьвітлом.

— **Як довго можуть зьвірята видержати без їди?** Без їди кінь може жити 25 днїв, як мае підостатком води до питя, а 17 днїв, як не мае що їсти і пити — але згинути мусить зараз по 5 днях, як дасть ся ему їсти а не дасть ся води. Кіт засуджений на примусовий піст жие 20 днів, а пес як пе воду аж по 39 днях гине голодовою смертию, без води гине по 20 днях. Крілик боре ся зі смертию через 14 днїв, голуб через 10, а воробець лише 2 дни. Чоловік не може сушити ся довше як три тижнї. Декотрі люди, що описують ся тим, як довго можуть жити без їди, витримують по півтора місяця. Ропухи е найвитревалїйші, бо можуть жити два до трех літ без поживи і води.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе: З днем 1 жовтня с. р. змінить ся дотеперішну назву стациї „Вольфрамс" на „Вольфрамс-Нейль".

Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 падолиста 1897 увійде в житє нова тарифа часть II., зшитка 4, в котрій заміщено тарифу виїмкову для збіжа, стручкових овочів, виробів млинарских і пр.

З днем 1 жовтня с. р. зістане змінена назва стациї „Прессбавм" на „Тульнербах-Прессбавм" а назва перестанку „Тульнербах„ на „Унтер-Тульнербах".

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 29 вересня. Цїсар санкционував ухвалений галицким Соймом закон дотикаючий льокальної зелїзницї Тшебиня-Скавці і Хабівка-Закопане. — Мінїстерсво скарбу видало нове розпоряджене дотикаюче трафік. То розпоряджене буде обовязувати від 1 сїчня 1898.— Стан здоровля ґр. Баденї'ого поліпшуе ся постійно.

Будапешт 29 вересня. Румуньска королївска пара прибула тут вчера по полудни. Принятє було величаве. Вечером відбуло ся ґалеве представлене в опері. На банкетї дневникарів не явив ся нї один румуньский дневникар.

Берлин 29 вересня. Правительство буде домагати ся в сїм роцї 50 мілїонів, а на другий рік 60 мілїонів марок на будову кораблїв.

Париж 29 вересня. Амбасадором француским у Відни іменований мадритский амбасадор Ревесо.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[8]	9·01[4]	—	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 3) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 4) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий

него, Долива не сьмів приступити, а Доливова розмавляти.

Хлопець нїчого не розумів, о що іде, чого від него хотять — стояв при печи, засумований, несьмілий, пригноблений.

При вечери посаджено его на послїднім місци. Коло Маринї сів з одної сторони Мрочковский, а другої дииорніст.

По кількох чарках і склянках пива вернув до товариства на ново добрий настрій, розмова ожила ся, оповіданя Пенти всїх розсьмішили. Лише один Войтуньо сидів понурий і задуманий.

По вечері вхопив старший Мрочковский гармонїю, в комнаті роздали ся звуки польки. Професор Пента вхопив жінку господаря, господар Доливову, молодший Мрочковский Мариню, дииорніст дочку Пенти, поміст угинав ся, вікна дзвенїли.

Войтуньо стояв при вікнї і гнів почав ворушити ся в его серци. Вхопив капелюх і незамітно висунув ся з комнати.

На ґанку стрітив ся в професоровою, приступив до неї і на пращане поцїлував еї в руку.

— Як будете мати чорне одїне — сказала холодно — і прийдете в чорнім одїню, завсѣу вас до Маринї.

— Дякую — відповів Войтуньо зимно.

— Добраніч — сказала професорова, запираючи за собою двері.

Войтуньо віднайшов паробка, запряг з ним конї до брички і від'їхав.

Професорова оповіла по черзї панам і паням розмову з Войтунем і науку, яку ему дала. Мрочковских перепрошувала.

Ті панове показали ся дуже ласкаві і чемні, простили синий кабат Войтуневи і пани професоровій.

По польці прийшов мазур. Охоти додавав Пента веселими сьпіванками.

В темну ніч вертав Войтуньо до Отшегочиць обиджений і розжалений. Жаль мав до Маринї і еї матери.

— Щоби відозвали ся хоч одним словом, щоби усьміхнули ся, раз поглянули прихильно.... А щож то чи я розбійник, злочинець, тому що не прибрав ся як лютерский пастор? Хто там знае, що у вас така мода?

На професорову був обурений.

— Приїду я тобі в чорнім одїню — крикнув. — Будеш ти мене возити до Маринї.... Почекаеш собі до судного дня. На злість верну до кондукторівної і покажу вам, що значу. Побачите паню, що як буде хотіти, то потрафить ходити в сукни з довгим хвостом. І присяг собі, що заки поїде до Майдану, поступить до Кракова і осьвідчить ся кондукторівній.

Вість ішла за ним сумна і пригноблена.

— Тілько працї, тілько заходів з моеї сторони — вітхнула — знищені задля одної людскої дурницї. — Відпровадила хлопця до Вислоки і загнївана на сьвіт і людий утїкла в лїси.

— Може й зле стало ся — відозвав ся до жінки Долива — що ми того хлопця відтрутили. Менї его жаль було.

— Побачиш, що за два тижднї приїде в чорнім одїню. Таж не можна було встидати ся перед людьми. Щож сказалиби Мрочковский і Пента?

Минуло два тижднї, за ними три і чотири. Войтуньо в чорнім одїню не приїздив.

Долива дивив ся на жінку повтаряючи тихо:

— Шкода! Знаю огороди в Майданї.

— Всьому винна професорова! — відповідала лїсничева.

— Здавалось їй, що їй корону хто здер з голови, що хлопець приїхав без чорного одїня. Страшно менї жаль, але що було робити з Маринею супротив Мрочковских і Пенти?

— Знаю я огороди майданьскі і кажу вам, що шкода, велика шкода!

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.